

haft Grund til at klage over Søofficerernes Mangel paa Dygtighed, kunde man have sagt: Af Hensyn til Almenvellet, af Hensyn til de Mennesker og det Gods, der betros til Skibsførerne, maa vi henstille, at der gøres Forandringer i Loven. Det have de altsaa ikke gjort, og det forekommer mig derfor, at de ere slaaede ind paa en gal Vej. Desuden er det jo notorisk, at Marinens Officerer ikke ere særlig højt lønnede. Der har været Tale om, hvad Uddannelsen af Søofficererne koster, men den Løn, som en ung Officer faar af Staten, er 2 Kr. om Dagen, og det vil vist det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 2den Valgkreds indrømme er en meget lav Lønning for en Officer, siden det er en lav Lønning for en Arbejder. Denne Lønning kunne de staa paa i en Række af Aar, og naa de saa endelig op til næste Grad og blive Premierløjtnanter, have de 2½ Kr. om Dagen. Det er dog ogsaa meget lavt beregnet og meget lidt at leve af. Man kan ikke sige andet, end at det maa ligge nær for de Folk, naar de efter Loven have en Ret eller Adgang til at søge bedre Erhverv for en Tid, at gøre det. Søværnsloven tillader dem kun i en indskrænket Tid at søge dette Erhverv, og saa meget mindre finder jeg det berettiget at ville tage fra disse agtværdige og fuldt ud duelige Folk den Smule Adgang, de have til at forbedre deres Stilling. Dertil kommer, at der jo er Marineofficerer, som ikke saa sjælden af en eller anden Grund, kendt eller ukendt, ikke bruges længer i Marinen. De Folk maa jo dog ogsaa have Lov til at søge deres Erhverv paa den eneste Maade omtrent, som staa dem aaben, naar de afskediges af Marinens Tjeneste i den Tid, hvor det endnu kan lykkes dem at faa saadanne Poster. Hele deres tidligere Sømandsuddannelse henviser dem jo til at søge Skibsførertjeneste. Det er vanskeligt nok for dem nu om Stunder at trænge ind, thi nu til Dags have alle de større Selskaber Folk, der gaa op i Anciennitet og avancere bogstavelig, som stode de i et militært Korps, de gaa fra neden op til de øverste Kaptajnspladser. Det er derfor meget vanskeligt at komme ind, og vil man nu forøge de Fordringer, der stilles til Søofficerer, for at de kunne blive Skibsførere, vil man gøre dem en ikke liden Uret. Man kunde ogsaa tænke sig, at der er Officerer i Tjeneste, som føle, at de ikke egne sig til det militære Liv i det hele — og vi se jo Individer, som virkelig kun lidet egne sig dertil, eller som af andre anses for lidet

skikkede til Militærtjeneste — de have altsaa kun ringe Udsigt til at avancere i den Stilling, hvori de ere, men de skulle dog have Lov at leve, og hvorfor skulle de saa ikke søge sig Poster i Koffardimarinens og arbejde sig ind der? Hvis de altsaa faa saadanne Poster og vise, at de virkelig ere paa deres Plads og vedkommende Rederier tilfredse med dem, forlade de Marinen — selvfølgelig — for saa have de fundet et bedre Erhverv og have faaet deres Fremtid sikret i Stedet for, at de i Marinen maaske uden Varsel eller Grund blive smidte ud en eller anden Dag. Denne Udvej at gaa til Koffardimarinens skulde man ikke kunne afskære Marinens Officerer.

Man har talt om — det er ikke sket her i Dag, men jeg har læst derom, og man hører det jo imellem — at ogsaa ved Ansættelsen i det østasiatiske Selskab indføres Begrebet „Sablen“. Jeg vil dog hertil sige, at dette Begreb har man ikke Ret til at anvende her. Ingen kan være mere mod dette Begrebs Anvendelse end jeg, men man kan heller ikke med Rette paa det maritime Omraade bringe det i Anvendelse i dette Tilfælde. Ved Begrebet „Sablen“ forstaar jeg, at man for at skaffe Militærpersoner, som af en eller anden Grund træde ud af Tjenesten, et Erhverv sætter dem ind i Poster, hvortil andre have langt mere Berettigelse og maaske langt bedre Foruddannelse. Men man kan ikke tale om Begrebets Anvendelse her. Her er der Tale om Folk, som ere fuldstændig uddannede til det Erhverv, de have faaet. Begge Grene af Sømandsstanden ere uddannede og lovlig berettigede til at føre Skibe, og kunne de føre Skibe det ene Sted, maa de ogsaa kunne gøre det det andet Sted. Her gaa de ikke nogen i Vejen i højere Grad, end alle gaa hverandre i Vejen i den daglige Kamp for Tilværelsen. Det er en Sag, som de vedkommende maa klare med de Herrer af Bestyrelserne og Direktionerne for de forskellige Selskaber, som give disse Poster bort. — Den ærede Ordfører udtalte en Ting, som jeg bed Mærke i. Han sagde, at vore Sømænd burde ikke strides. Ja, det er det sørgelige, at der her er bragt en Strid ind, og som jeg synes, paa en ikke god Grund og absolut ikke vel motiveret. Det er ukollegialt, hvad der her er gjort, det er der ikke Spørgsmaal om. Koffardimarinens maa, som jeg sagde før, finde sig i, at der er en Konkurrence. Den er saamænd ikke stor og efter, hvad den højtærede Minister har sagt i Dag, synes den